

Seppo Ylönen

Keltainen kupu

KELTAINEN KUPU

SEPPÖ YLÖNEN

KELTAINEN KUPU

© Seppo Ylönen
seppoylonen@hotmail.com
+358415076654

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-330-552-6

MATKAILU AVARTAA

Muutaman pikkukeikan tulossuorittaneena täällä iki-ihanassa eteläisessä kotosuomessa, on aivan luonnollista tutustua vieraiisiin kulttureihin, sekä kokeilla ja testailla paikallisten kollegoiden ajosuoritteita.

Suomalainen taksi, kaikesta kettuilusta huolimatta saa etenkin ulkomaalaisilta asiakkailta mitä parhaimmat arvოსanat. Excellent or very excellent. Vastaavasti kotimaisilta urpoilta ja kokopäiväjuupoilta heltiää enintään tyydyttävä arvოსana. Ammattimiehiä ja - naisia molemmat lausunnonantajat, eikä syyttä. Uudehko ajokalusto viimeisintä tekniikkaa edustavine oheislaitteineen, sekä osaavat kuljettajat luovat alalle sopivan realistista imagoa.

Hyvällä onnella ulkomaanelävälle sattuu liidokkikentällä osumaan hieman kielitaitoinen kuljettaja, jolloin sielujen sympatia on valmis. Monelle maahantulevalle mittariauton penkki on pimeässä yössä ensimmäinen fyysinen kosketus maahan, sekä sen kansalaisiin, ellei tulli- tai muu viranomaismenettely ole hidas-tanut taksiin nousemista. Tässä tilanteessa, jos missä on kuljettajilla täydet mahdollisuudet pilata tai ottaa pisteet kotiin yrittämällä ylläpitää hyvä taksi- ja Suomibrändiä.

Hieman taustaa.

Kuljettaja on sahanut pääkaupunkiseudulla asiakkaiden maksamia kuljetuspalveluita herra ties kuinka kauan. Hän aloitti laman ja lomautusten, sittemmin työttömyyden kautta eteläisen

kalastajakaupungin puolella, josta siirtyi hyvän ystävän houkuttelemana ratinpyörittäjäksi kotikuntaan Vantaalle. Nykyinen ajoitiimi, kolmikko, antaa päivän tallaajille ja yön taapertajille kuljetusiloa 24 tuntia vuorokaudessa. Uusimmat työvälineet sekä kuljettajien reilu käytös takaavat hyvän ja asiallisen lopputuloksen.

Ajotiimin toiminta ja ennen kaikkea hyvä yhteishenki palkitaan kaikilla tavoin. Kuljettaja ei muista, koska ajokki olisi seissyt pihassa tyhjän panttina paria tuntia kauempaa. Edellisellä eemelijuhdalla kerrytimme ajokilometrejä hieman vajaa 470 tuhatta, tosin kameli ehti olla käytössä reilut kaksi ja puoli vuotta. Jos ajosuorituksia mitataan puhtaasti kappaleina, niitä kertyy vuodessa kuljettajakohtaisesti hieman yli 4000 kappaletta ja ajokilometrejä 100 -120.000.

Tähän kaikkeen kuormaan mahtuu monenlaista tarinaa - elämän suloinen kirjo laidasta laitaan. Jos takapenkki muutettaisiin kylpyammeeksi, siellä voisi uusin asiakas hyvin kylpeä aikaisempien asiakkaiden kyynelten virrassa. Vastaavasti samalla penkillä on yritetty auttaa ulos maailmaan uutta veronmaksajakansalaista, ja vastaavasti yritetty työntää tuhtia ylikypsää banaania persväliposkeen.

Vain ymmärtämättömän kuskin kielto on estänyt uuden suvun jatkamisen

Istanbul

Miljoonakaupungin Atatyrkin kentän suhari Berat ilmoitti ”no meter”-hinnaksi (ilman mittaria) 40 tyrkish liras. Nopea jako kahdella tiesi kahdenkymmenen euron lovea matkakassan. Laukut kyytiin ja osoite The City Hotel. ”jees, jees.” Lykkäsimme

suharille isolla fontilla ja **boldilla** tulostetun hotelliosoitteen käteen. Berat käänteli arkkia kädessä edestakaisin, kunnes loihe lausumaan: ”jees, jees.” Ei osannut poika polo lukea länsimaista hapatusta.

Olimme tallentaneet Suomessa kännyn naviin hotellin tarkan osoitteen. Seurasimme, kunnes signaali katosi. Kuljimme kohti makuusijaa Beratin armoilla. Berat osasi hommansa viimeisen päälle vieden meidät vanhaan Hotel Cityyn, josta ystävälliset yrmyniskat nakkasivat meidät laukkuinemme oitis kylmälle kadulle. Suhari oli onneksi ulkona kiillottamassa penkkejä toisuskovaisten perspohjien jäljiltä, joten turkkilaisen reseptionistin ylenmääräisten kirousten saattelmana matka jatkui juuri valmistuneeseen kuskille tuntemattomaan The City Hoteliin. Berat soitti matkalta hotelliin saaden uudet tarkat ajo-ohjeet.

"Jees, jees" ja hälyttävää jarrujen kirskuntaa. Hotelli oli edessä alaviistoon vasemmalla, mutta tulosuunnasta johtava kujapahainen olikin alaportaikkoon vievä pussikatu. Pudotusta alas rappuja pitkin oli tosin vain viitisen metriä. Pääsimme lopulta kiertotien kautta hotellin pihaan. Berat sai kaksi euroa tippiä - ja me pääsimme elävinä perille.

Kolmas lomapäivä. Lähes viimeisenä keinona yritimme taksilla Taksim-aukion suihkulähteelle. Furkan ilmинеerasi kansainvälisesti kaupunkituntemustaan, kurittaen jopa ankarasti turkinkielitä, ”jees, jees.” Ei löytynyt Taksim-aukion fontankaa, joten Furkan nakkasi meidät ulos liikennevaloissa keskellä Atatyrk avenjuuta, hokien ilmeisesti isoa Allahia avuksi. Emme ehtineet kii-reeltä maksaa kun pari euroa, siinäkin oli puolet liikaa.

Suomeen palattuamme Taksim-aukiolla itsemurhapommittaja teki terrorihyökkäyksen poliiseja kohti. 32 poliisia haavoittui,

osa erittäin vakavasti. Samalla aukiolla pällistelimme tasan viikko sitten. Elämä on joskus palapeliä, jos ei muuta, niin aikajana sattumiin.

Hienoin vosikkakokemus oli palaaminen Besiktasin puolelta hotellille. Emre oli aivan varma missä on to The Hotel City, joten loppumatkan voimme ottaa tosi rennosti. Tänäankään ei se kitisevä onnenhyrrä lähtenyt pyörimään oikeaan suuntaan. Kiu-kuttelua etupenkillä, jolloin Emre stoppasi kysyen kyläpoliisilta ajo-ohjeita. Sama vaikka olisi kysynyt graniittipatsaalta. Poliisi neuvoi City Hotelliin. Kojelaudan kevyttä napakkaa hakkausta ja viittilöintiä vasemmalle. Emre veteli pitkin avenuetta, suostuen lopulta pitkin hampain tekemään uukkarin. Uusi polotus toisen paikallisen lahjattoman poliisin kanssa johti jälleen City Hotelille. Lomalainen naputteli melko tarmokkaasti kojelautaa, Merja konsonoi omaan naiselliseen tyyliinsä omia feministisiä ohjeitaan takapenkiltä.

Turkissa nainen on edelleen lähes koiran asemassa, joten Merjan foneettisista ilmaisuista ei ollut juurikaan mainittavaa apua, saatikka hyötyä. Olimme maassa, jossa naisen sanomisella ei ole kovinkaan paljon arvoa. Tämän käytännön soisi sydämestään leviävän laajemmalle maailmaan, kuten Suomeen. Kaartelimme lopulta hyvin lähellä The Hotel Cityä. Viittilöintiä kädellä, kojelaudan kevyttä napsuttelua ja kettuilua suomeksi.

Merja hikoili takapenkillä yrittäen 'solve problems in inglish'. Saimme lopulta puoliväkinen ohjattua Emren autokadulle, josta pääsimme pienen sivukadun kautta kujalle, jonka päässä hohtivat The Hotel Cityn mainosvalot. Onnellinen Emre työsti melko rivakasti kaksin käsin murjottua kojelautaa, hokien samalla kiitosta ja kunnioitusta allahu akhabarille ja insinööri allahille. Koko rimpuilu neuvomisineen maksoi lopulta kuutisen juuroa,

mutta...ins Allah.

Yhteenvedo. Kaksi kolmesta matkasta karahti kiville, eikä kolmannestakaan voi kymppipisteitä antaa. Lopulta, meno oli aina turkkilaisessa taksissa yhtä hauskaa ja suuria tunteita pintaan-nostattava.

Tervetuloa kaikki turkkilaiset turistit ja liikemiehet Suomeen. Pitkän kaavan mukaan etsitään Teille hotelli, jos ja kun insinööri Allah sen lopulta suo, saattaa se oikea hotelli lopulta löytyä.

NIINA

Pienen pieni tarina rikoksesta, joka tapahtui muutama vuosi sitten. Tarina kertoo myös siitä, mitä voi tapahtua kun ihmismieli järkkyy. Nautitaan lääkkeitä, viinaa ja mömmöjä sekaisin, kunnes tapahtuu jotain ennalta arvaamatonta. Tapahtumaa käsitellään hetken päästä nimikkeellä ”epäilty rikos.” Epäiltyä rikosta valjastetaan tutkimaan melkoinen määrä ihmisiä. Tutkitaan, selvitetään ja lopulta käsitellään tuomioistuimessa. Tämä todellinen tarina kertoo vain yhden pienen tapauksen yhden kaupungin muutamasta hikisestä aamuyön tunnista ja sen jälkeisistä seuraamuksista. Kuinka paljon vastaavia tapauksia sattuu ja tapahtuu koko ajan, on vain pelkkää arvausta. Poliisia tarvitaan sinne ja tuonne sammuttamaan alkaneita kriisejä. Tarina ei syylistä ketään, se vain yrittää kertoa, kuinka paljon näinkin pieni, sinällään vakavahko ja hieman huonommalla onnella ihmishenkien menetyksiin johtanut tapahtuma eteni.

Aurinko paistoi lämpimästi tuulilasin läpi elokuisena aamuna Kuusikylän tolalla taksinkuljettaja Jussi Huiskolan väsyneille kasvoille, lisäten entisestään pitkän ja vaiherikkaan valvotun yön univelkaa. Kello rapsutteli jo lähes kuutta aamulla. Takana oli vilkas lauantain ja sunnuntain välinen yövuoro.

Keikka ja kotiin, päätteli Jussi.

Hetki odottelua, kunnes pienen tovin kuluttua tolalle asteli siideripullosta lyhyitä naukkuja ottava tyttö, taempana seurasi siisti, sänkitukkainen poika. Jokaisen äidin ihannevävy.

Siinähan se on. Viimeinen keikka, häilähti Jussin väsyneissä aivoissa. Etäisesti tutunoloinen neitokainen änkesi etupenkille. Poikaystävä virittäytyi taakse, antaen osoitteen. Jess, kymmenisen kilometriä ja sitten kotiin nukkumaan.

- Tiedätkös sä vitun homo, missä sellainen paikka yleensä on, ärhenteli sekavanoloinen tyttö Jussin vieressä.
- Joo just, kyllä se löytyy.
- Vitun homo, tapan sinut, jos et tiedä.

Jussi karautti pirssin ensimmäiselle bussipysäkille, kehottaen arvon pariskuntaa poistumaan välittömästi autosta. Niina lupasi olla loppumatkan hiljaa. Koska Kari-Matias oli kahdesta selvempi ja fiksunoloisempi, päätti Jussi heittää nuorenparin annettuun osoitteeseen. Koivukankaan hautausmaan kohdalla tyttö muisti, että häneltä varastettiin Kuusikylän vilkkaassa nuorisajuottolassa käsilaukku. Laukussa oli lompakko, puhelin, avaimet ja kaikki muu naisellinen pikkusälä. Tyttö oli joutunut naisten vessassa ankaraan tappeluun kaltaistensa kanssa. Häneltä oli onnistuttu hakkaamaan taju kankaalle. Ambulanssi nouti Niinan läheiseen Pailaksen sairaalaan, jossa potilas laitettiin tarkkailuun hoituhuoneeseen. Yöhoitajan mentyä hetkeksi toiseen huoneeseen, oli Niina repinyt tarkkailupihhat irti käsivarsistaan, rinnuksista ja paennut sairaalan takaovesta Kari-Matiaksen kanssa. Letkujen kiinnitysteippien- ja tarrojen riekaleet repsottivat laihoissa käsivarsissa.

- Ajetaan vitun homo takaisin Kuusikylään, äiti maksaa, jos maksaa, tämänkin reissun.

Niina antoi osoitteen, joka osoittautui myöhemmin äidin senhetkisen poikaystävän osoitteeksi. Alaovi oli alkolukossa, mutta

reippaana tyttönä Niina kiipesi lankkuaidan yli jyskyttelemään takaoveen, saaden äidin poikaystävän hereille. Sisältä kuului hiljaista puhetta. Kari-Matias jutteli kuljettajan kanssa taksinkuljettajan ammatista. Kari-Matiaksella oli haaveena suorittaa vaa-dittava kuljettajakoulutus. Niina palasi estottoman reuhakkaasti aidan yli, sukkahousut ja stringit repesivät aitaa ylittäessä, mutta se ei hänen yliaktiivista menoaan haitannut. Jussi soitti Niinan äidille saaden oikean osoitteen: parin talon verran eteenpäin.

Äiti lupasi tulla pihalle maksamaan. Taloyhtiön pihalla Niina jatkoi ratkiriemukasta menoaan, vinkaten Kari-Matiaksen mukaansa. Jussi tunsu tasan tarkkaan nämä alkeelliset metkut, seuraten pariskuntaa alaovelle, jääden tarkkailemaan mihin huoneistoon nuori huoripari menee.

Yrittävät ikivanhaa kikkaa. Ei se onnistu nytkään.

Äiti avasi toisessa kerroksessa huoneiston oven, mutta Niina työnsi äidin takaisin sisälle ankaran kiroilun ja säätimisen säestämänä. Hetken kuluttua äiti paiskautui vaakana porraskäytävälle selälleen. Niina alkoi monottaa raskailla buutseillaan äitiään vatsaan ja molempiin kylkiin. Hätääntynyt Kari-Matias huusi oksennusta kakoen Jussin apuun.

Jussi pinkaisi ylös tasanteelle, jossa tilanne näytti hetkeksi rauhoittuvan. Tosin vain lyhyen kertapieraisun ajaksi. Niina starttasi sisältä kunnon suomalaissprintterin juoksuvauhdin ja lasketeli kovakärkisillä monoilla voimakkaan karatepotkun äidin vatsaan.

Äiti paiskautui rajusti käytävälle, valahtaen lähes tajuttomana lattialle. Niina repi antaumuksella äitiään tukasta, luvaten tappaa tämän lehmän ja bonuksena vielä sen vitun homokuskin. Jussi kiirehti sammuttamaan ilmiliekkeihin roihahtanutta tulipaloa.

Niina poistui keittiöön kolistelemaan astiakaappeja. Itkeskelevä ja kipeää kylkeään pitelevä äiti kaivoi käsilaukkuansa maksaakseen kyydin. Jussi huomasi sivusilmällä keittiöstä täysin sekopäisen ja melkoisen sähköisin ilmein purjehtivan hurjistuneen Niinan. Hänellä oli lyöntitanakasti oikeassa kädessä pään päällä veitsien teroitukseen tarkoitettu hiomapiikki.

Myöhemmin partion tarkastellessa välinettä se osoittautui veitsenteroittimeksi, jonka piikin pituus oli 19 senttiä.

Jussi tönäisi äidin makuuhuoneen puolelle, lukiten oven jalallaan, puristaen samalla kädellä kahvan lukitusasentoon.

Niinan hysteerinen kirkuna ja mölinä kaikui läpi kerrostalon. Niina hakkasi tomerasti piikillä kevyttä väliovea. Oven väliseinä puhkesi. Raivokas hakkaaminen jatkui. Jussi sai toisella kädellä ongittua puhelimen näpytellen numeron 112.

Hakkaaminen jatkui. Lopulta Jussi sai jonkinlaisen otteen piikistä, mutta Niinalla oli edelleen suuret voimat tallessa. Hän tempaisi piikin omalle puolelle. Karhea piikki repi Jussin kämmenestä nahat pois. Lopulta Niina rauhoittui, ainakin hetkeksi, alkaen vollottamaan lohduttomasti. Äiti ilmoitti: ”nyt voimme mennä ulos rauhassa hoitamaan puuttuvan maksu hänen pankkikortilla, joten tämä ikävä episodi on sitten kuitattu”. Jussi raotti varovasti ovea. Itkeskelevä Niina syöksähti karjuen huoneeseen. Jussin refleksinomainen käsiote sattui osumaan nappiin.

Hän sai piikkiä pitelevän käden lukituksi, joten huoneessa alkoi oikein kunnollinen mattopaini. Lopulta Jussi sai väännettyä piikin pois Niinalta. Jussi kipaisi ulos, hälytyskeskuksen kuunnellessa samalla Jussin selostusta tapahtumien kulusta. Ulkoa kuului ensimmäisen poliisipartion sireenin ääni, aivan kulman takaa.

Jussi pääsi ulos samalla hetkellä, kun ensimmäinen partio len-

nähti Mondeolla pihaan. Sireeni vaikenä väsyneesti urvahtaen.

Jussi selvitti poliisipartiolle nopeasti tilanteen. Sisältä kimpoili edelleen hirveä huuto. Parvekkeet alkoivat täyttyä uutisnälkäisistä asukkaista. Partio tilasi paikalle lisävoimia, koska he pelkäsivät, että asunnossa saattaa olla pahaakin jälkeä. Paikalle kaartoi kaksi lisäpartiota ja läheisen sairaalan ambulanssi.

Konstaapeli Kalevi Kuusisto lähti hivuttautumaan ulko-ovelle. Partiokaveri Kaija Rajala suojasi Kuusiston menoa. Yhtäkkiä Niina ilmestyi pihalle silmät harittaen. Toinen käsi oli selän takana. Kuusisto kehotti Niinaa pysymään paikallaan, jolloin Niina vetäisi käden päänsä päälle. Kädessä oli pitkä leipäveitsi, jolla hän uhkasi tappaa myös konstaapeli Kuusiston.

*Taksinkuljettaja Huiskola tuli partiota Kuusisto-Rajala vastaan Kukkokuja 5 edustalla ja kertoi tapahtumien kulun. Lisäksi hän kertoi, että tyttö on edelleen asunnossa. Partio lähestyi kohde-
rapun ovea. Noin kuuden metrin etäisyydellä rapun ovesta kuului
ko käytävästä kolinaa. Välittömästi tämän jälkeen ovesta tuli ulos
nainen, joka myöhemmin osoittautui Niina Lahtiseksi. Niina oli
sekavan ja aggressiivisen oloinen. Tultuaan kokonaan näkyviin
partio havaitsi hänen kädessään suurehkon leipäveitsen (terän
pituus 21 cm). Partio perääntyi ja käski Huiskolaa menemään
suojaan. Perääntymisen aikana konst. Kuusisto käski Lahtista pu-
dottamaan veitsen kädestään. Lahtinen ei kuitenkaan totellut
vaan käveli kohti partiota. Etäisyys perääntymisen jälkeen poliisipartion ja Lahtisen välillä oli noin 6-7 metriä. Edelleen Lahtista käskettiin pudottamaan veitsi, mutta tämä ei totellut vaan puhui 'sekavia'. Kuusisto suihkutti noin 3-4 metrin etäisyydeltä paprikasumutetta kohti Lahtisen kasvoja. Tämän johdosta Lahti-*

Taksarin elämä ei ole koskaan väsyttävää. Paitsi joskus tolalla nukkuminen. Elämä liikuttaa ihmisiä - niin erilaisia. Kuljettaja ei koskaan voi tietää, mitä edestään löytää.. Lähdet keikalle ja löydät lopulta itsesi toiselta puolelta Suomea, tai tahkoat koko päivän kymppin mummo-kyytejä supermarkettiin ja takaisin.

Kaikki kuljetettavat eivät ole salkkuherroja, vaan kirjoon kuuluvat myös monet elämänradalta suistuneet tai sinne vajoamassa olevat.

Taksinkuljettajan työelämä koostuu monista sirpaleisista kohtaloista, lupauksista, pettämisestä ja valheista.

Jokaisen ihmisen kannattaisi harjoittaa elämänpirrassa poliisin, sairaanhoitajan ja taksinkuljettajan ammatteja. Sieltä löytyy kaikki se elämän todellinen kirjo.

"Kiinnittäkää turvavyöt, hyvää matkaa".

BoDTM
BOOKS on DEMAND